

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobců: **a) MUDr. Z. H., b) MUDr. S. H., c) O. H.**, všichni zastoupeni JUDr. Renatou Scholzovou, advokátkou se sídlem Praha 1, V Jámě 12, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj**, se sídlem Praha 1, Staroměstské nám. 6 a zúčastněných osob: 1) Ing. D. J., 2) Ing. K. K., 3) V. V., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2000, č. j. 3369/00/32/K-77/00, 11489/99/32/0-382/99,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního plánování ze dne 18. 5. 1999, č. j. 132405/98/OUR/JZ/KAT bylo ve správním řízení zahájeném k návrhu Ing. D. J. vysloveno, že na pozemcích č. parc. 103/2 a 1003/3, 1003/1, 4942, 4936/1 k. ú. S. při ulici P.D. v P. 5 se umísťuje stavba rodinného domu včetně napojení na inženýrské sítě, jak je zakresleno v situačním výkresu v měřítku 1: 1000, který je grafickou přílohou tohoto rozhodnutí. Současně podle § 138a zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů a § 133 odst. 4 vyhlášky č. 5/1979 Sb. NVP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, ve znění pozdějších předpisů byla povolena „výjimka z ustanovení § 43 odst. 7a) cit. vyhl., pro zastavěnou plochu nadzemním objektem, zvětšenou o 40% plochy pozemku a výjimka z ustanovení § 44 odst. 1 e) cit. vyhl. pro deficit jednoho parkovacího stání na vlastním pozemku“. Pro umístění a projektovou přípravu stavby byly stanoveny podmínky uvedené pod bod 1 až 18 výroku tohoto správního rozhodnutí. Dále bylo vysloveno, že se vyhovuje zčásti námitce účastníků řízení MUDr. Z. H., MUDr. S. H. a O. H. s poukazem na podmínky č. 2 a 15, námitce účastníků řízení paní O. N., V. V. a K. K. s poukazem na podmínku č. 15 a že se vyhovuje v plném rozsahu námitce Mgr. U. s poukazem na podmínku č. 15.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci, jakož i někteří další účastníci správního řízení, odvolání.

Rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj, odboru stavebního řádu ze dne 13. 10. 1999, č. j. 11489/99/32/0-382/99 bylo vysloveno, že podle § 59 odst. 2 správního řádu se odvoláním napadené rozhodnutí mění tak, že 1) první odstavec výroku rozhodnutí zní „Na stavebním pozemku vymezeném hranicemi pozemku č. parc. 1003/2 a 1003/3-zahrada (stavba r. d.) a 1003/1-zahrada a na pozemku parc. č. 4942, 4936/1, k. ú. S. při ulici P. D. (kanalizace napojena do ul. P.Z.) v P. 5 se umísťuje stavba rodinného domu včetně napojení na inženýrské sítě, jak je zakresleno v ověřeném situačním výkrese v měřítku 1:1000 (1 ks)“, 2) v bodě 4 z první věty se vypouští slova „3 podzemní podlaží“, která se nahrazují slovy „2 podzemní podlaží“, 3) v bodě 5 za první větu se vkládá věta s textem „Barva vnější úpravy stavby bude světlá, krytina střechy měděná“.

Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 6. 2000, č. j. 5 A 161/99-41 bylo toto rozhodnutí ministerstva zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 8. 2000, č. j. 3369/00/32/K-77/00, 11489/99/32/0-382/99 bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno shodně jako v předchozím rozhodnutí ze dne 13. 6. 1999 s tím, že v ostatních částech se rozhodnutí orgánu I. stupně potvrzuje.

Proti tomuto (posledně uvedenému) rozhodnutí podali žalobci v zákonné lhůtě žalobu, ve které uvedli: žalovaný vycházel při posuzování podzemních a nadzemních podlaží z ČSN 73 4301 s tím, že žádný obecně závazný právní předpis neobsahuje definici nadzemního a podzemního podlaží, ani nestanoví způsob určení či rozlišení podlaží na nadzemní a podzemní a že tyto otázky upravuje pouze zmíněna ČSN. Toto tvrzení je nepravdivé. Žalobci poukazují na vyhlášku č. 279/1997 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů (zákon o oceňování majetku), která rovněž obsahuje definici podzemního podlaží, ovšem se zcela jinými kritérii. Žalovaný dále stavbu posoudil pouze podle vyhlášky č. 5/1979 Sb. NVP a nepřihlédl k vyhlášce č. 137/1998 Sb. V důsledku toho vydal rozhodnutí, které odporuje ustanovení § 46 správního řádu. Dle názoru žalobců nutno v daném případě přihlédnout k ustanovení § 3 písm. c) vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, která pro posouzení stavby jako rodinného domu stanoví kromě limitu nadzemních podlaží i limit počtu podlaží podzemních (jedno podzemní podlaží). Z důvodu chybějící úpravy ve vyhlášce č. 5/1979 Sb. NVP nelze dojít k výkladu, jaký učinil žalovaný. Takovýmto výkladem by navíc došlo k výrazným a neodůvodněným rozdílům při posuzování staveb v Praze a ve zbývajících částech České republiky, a tím i k neodůvodněným zásahům do rovnosti práv a povinností. Navíc 1. 1. 2000 nabyla účinnosti nová vyhláška hlavního města Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze č. 26/1999, která v čl. 9 odst. 1 písm. m) již rovněž stanoví limit jednoho podzemního podlaží při posuzování rodinného domu. Žalobci jsou si však vědomi toho, že s ohledem na čl. 65 této vyhlášky, ji nelze v daném případě aplikovat.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě především uvedl, že postupoval v řízení v souladu s názorem vysloveným Vrchním soudem v Praze v rozsudku ze dne 20. 6. 2000, č. j. 5 A 161/99-41. Jinak odkázal na vyjádření k žalobě ve věci sp. zn. 5 A 161/99 z 14. 3. 2000.

Žalobci v replice poukázali na to, že úspěšně zpochybnili tvrzení žalovaného, že žádný právní předpis neobsahuje definici nadzemního a podzemního podlaží a že tyto otázky upravuje pouze platná ČSN 73 4301. Uvedli, že se jedná o nezávaznou státní normu a znovu poukázali na vyhlášku č. 279/1997 Sb., zejména na přílohu č. 1 s tím, že v poznámce

1) pod čarou u pojmu „stavba“ se přímo odkazuje na ustanovení prováděcí vyhlášky ke stavebnímu zákonu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené správní rozhodnutí a neshledal žalobu důvodnou. Soud vycházel z následujících skutečností a úvah.

Již v uvedeném rozsudku Vrchního soudu v Praze bylo mj. konstatováno:

„Ustanovení § 143 stavebního zákona, ve znění platném v době vydání vyhlášky č. 5/1979 Sb. NVP obsahovalo (mimo jiné) jednak zmocnění pro Federální ministerstvo pro technický a investiční rozvoj k vydání obecně závazného právního předpisu, který upraví obecně technické požadavky na výstavbu (odstavec 1 písm. k/), jednak zmocnění pro Národní výbor hl. m. Prahy k vydání obecně technických požadavků na výstavbu v tomto městě. Podobná zmocnění obsahuje toto ustanovení ve znění platném v současné době (zmocnění pro Ministerstvo pro místní rozvoj – odstavec 1 písm. k) a zmocnění pro hl. m. Prahu k vydání vyhlášky v přenesené působnosti – odstavec 4). Stavební zákon tedy (těmito zmocněními) umožňoval a i nyní umožňuje, aby hl. m. Praha vlastním právním předpisem upravila pro své území obecně technické požadavky na výstavbu a to i odlišně od obecně technických požadavků stanovených vyhláškou přísl. ústředního orgánu státní správy. Nejedná se tedy o případ, jak dovozují žalobci, kdy vyhláška obce může upravovat pouze „podrobnosti“, neupravené nejen zákonem, ale i vyhláškou přísl. ústředního orgánu státní správy. Odlišná úprava ve vyhlášce hl. m. Prahy a přísl. vyhlášce ministerstva (vyhlášce č. 137/1998 Sb.) včetně odlišného vymezení některých pojmů, není tedy nepřipustným rozparem ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 ve spojení s § 16 odst. 2 zákona č. 267/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení).“

Tímto stanoviskem byl žalovaný v dalším řízení vázán. Ostatně i Nejvyšší správní soud je shodného názoru. Vyhláška ministerstva a vyhláška tehdy Národního výboru hl. m. Prahy vydané na základě zmocňujícího ustanovení § 143 stavebního zákona jsou právními předpisy stejné právní síly toliko s odlišnou místní působností, když vyhláška ministerstva má působnost na území celé České republiky s výjimkou hl. m. Prahy a vyhláška NVP naopak měla působnost pro tuto obec.

Zbývá posoudit, zda (se zřetelem i na časovou působnost pro daný případ), není třeba, pokud se týká přípustného počtu podlaží vedle vyhlášky č. 5/1979 Sb. NVP aplikovat i příslušné ustanovení vyhlášky č. 137/1998 Sb., především proto, že vyhláška hl. m. Prahy obsahuje jen dílčí úpravu. Vyhláška č. 83/1976 Sb. o obecných technických požadavcích na výstavbu v původním znění otázku počtu podlaží blíže u rodinného domku neupravovala, a to zřejmě i se zřetelem na úpravu obsaženou v ustanovení § 128 odst. 1 občanského zákoníku v tehdejší znění. Po zrušení (resp. změně) tohoto ustanovení občanského zákoníku novelou s účinností od 1. 1. 1992 bylo ustanovením § 44 odst. 1 vyhlášky č. 83/1976 Sb. novelou s účinností od 17. 7. 1992 změněno tak, že rodinný dům byl definován jako stavba, která svým stavebním uspořádáním odpovídá požadavkům na rodinné bydlení a v níž je více než polovina podlahové plochy všech místností určena k bydlení s tím, že rodinný dům může mít nejvýše tři samostatné byty a nejvíce dvě nadzemní podlaží a podkroví. Počet podzemních podlaží stanoven nebyl.

Vyhláškou č. 5/1979 Sb. NVP po změně provedené vyhláškou hl. m. Prahy č. 1/1994 bylo v ustanovení § 43 odst. 1 rovněž stanoveno, že rodinný dům je stavba, která svým stavebním uspořádáním odpovídá požadavkům na rodinné bydlení a v níž je více než polovina podlahové plochy všech místností určena k bydlení a že rodinný dům může mít

nejvýše tři samostatné byty a nejvýše dvě nadzemní podlaží a podkroví. Tato vyhláška hl. m. Prahy tedy obsahovala, pokud se týká počtu podlaží, samostatnou úpravu, byť shodnou s vyhláškou č. 83/1976 Sb., ve znění účinném od 17. 7. 1992. Nebyl tedy již z tohoto důvodu pro tuto otázku důvod být i k podpůrnému použití vyhlášky č. 83/1976 Sb. Vzhledem k výše uvedenému (především ohledně právní síly a místní působnosti) pak na této úpravě pro hlavní město Prahu nemohlo nic změnit samotné vydání vyhlášky č. 137/1998 Sb. [§ 3 písm. c)]. Žalobní námitka ohledně použití tohoto ustanovení tedy nemůže obstát.

Pokud se týká použití vyhlášky č. 279/1997 Sb., je nutno především poukázat na to, že tento předpis byl vydán k provedení zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů (zákon o oceňování majetku) s předmětem úpravy vymezeným v ustanovení § 1 tohoto zákona a na základě zmocnění v ustanovení § 33 odst. 1 téhož zákona. Ostatně i podle ustanovení § 1 této vyhlášky, vyhláška stanoví ceny, koeficienty, přírážky a srážky k cenám a postupy při uplatnění způsobu oceňování věcí, práv, jiných majetkových hodnot a služeb. Vyhláška ministerstva či jiného ústředního orgánu státní správy toliko provádí určitý zákon na základě v něm obsaženého zmocnění, a to v souladu s ním a v jeho rámci. Nemůže být proto (pokud by to výjimečně nestanovil zákon), a to ani podpůrně, použita pro jiné právní vztahy, než upravuje dotýčný (zmocňující) zákon. Konkrétně vyhlášku č. 279/1997 Sb. nelze použít pro účely řízení o umístění stavby (tedy jakožto prováděcí předpis ke stavebnímu zákonu).

Ze všech těchto důvodů byla žaloba zamítnuta. Soud při splnění podmínek ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o věci samé bez jednání.

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Neúspěšným žalobcům právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, úspěšnému žalobci, jak vyplývá ze spisu, nad rámec běžných výdajů náklady spojené s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. 1. 2004

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu